

Преюдициални въпроси

1) Трябва ли да се считат за „оператори“ по смисъла на член 2, буква г) от Регламент № 273/2004⁽¹⁾ физическите и юридическите лица, които участват в пускането на пазара на включени в списъка вещества по такъв начин, че това участие представлява наказуемо деяние по член 2, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2004/757⁽²⁾?

При утвърдителен отговор на първия въпрос:

2) а) Представяват ли тези деяния на оператора по въпрос 1 „обстоятелства“ по смисъла на член 8, параграф 1 от Регламент № 273/2004?

б) Представяват ли деяния като получаването, транспортирането и съхраняването на включени в списъка вещества „обстоятелства“ по смисъла на член 8, параграф 1 от Регламент № 273/2004, ако тези деяния не са извършени с намерението тези вещества да се доставят на трети лица?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 273/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно прекурсорите на наркотичните вещества (ОВ L 47, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 183).

⁽²⁾ Рамково Решение 2004/757/ПВР на Съвета от 25 октомври 2004 година за установяване на минималните разпоредби относно съставните елементи на наказуемите деяния и прилаганите наказания в областта на трафика на наркотици (ОВ L 335, 2004 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 66).

**Преюдициално запитване от Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem (Нидерландия),
постъпило на 21 декември 2021 г. — Nokia Solutions and Networks Oy/Inspecteur van de
Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven**

(Дело C-809/21)

(2022/C 138/16)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem

Страни в главното производство

Жалбоподател: Nokia Solutions and Networks Oy

Ответник: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

Преюдициален въпрос

Налице ли е нарушение на правото на Съюза като предпоставка за възникването на изведеното от Съда на Европейския съюз право на лихва, произтичащо от правото на Съюза, включително когато въз основа на последващ контрол на вноса във връзка с подадена след 1 май 2016 г. митническа декларация орган на държава членка определи мито в противоречие с валидно действащи разпоредби на правото на Съюза и това нарушение на правото на Съюза е установено от съд на държавата членка?

**Преюдициално запитване, отправено от Административен съд София-град (България) на
28 декември 2021 година — „Винал“ АД / Директор на Агенция „Митници“**

(Дело C-820/21)

(2022/C 138/17)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Административен съд София-град

Страни в главното производство

Жалбоподател: „Винал“ АД

Ответник: Директор на Агенция „Митници“

Преюдициални въпроси

Как следва да се тълкува чл. 16, пар. 1 от Директива 2008/118/ЕО⁽¹⁾, в частта, в която се предвижда, че разрешение за откриване и управление на данъчен склад се дава при условия, които органите имат право да определят с оглед предотвратяване на всякакво евентуално избягване на данък или злоупотреби; какво следва да бъде съдържанието на тези условия с оглед постигане на целите по предотвратяване и избягване на данък или злоупотреби.

Как следва да се тълкува забраната за дискриминация по т. 10 от Преамбюла от Директива 2008/118/ЕО.

Как следва да се тълкуват посочените норми и следва ли тълкуването да е в смисъл, че предоставят правната възможност в националното право да се предвиди правна уредба, каквато е в нормите на чл. 53, ал. 1, т. 3, вр. чл. 47, ал. 1, т. 5 ЗАДС, доколкото последните норми предвиждат отнемане на лиценза безусловно и занапред, безсрочно и неограничено във времето, едновременно с вече наложена санкция, за същото деяние.

⁽¹⁾ Директива 2008/118/ЕО на Съвета от 16 декември 2008 година относно общия режим на облагане с акциз и за отмяна на Директива 92/12/ЕИО (ОВ 2009, L 9, стр. 12)

Преюдициално запитване от Hessischen Verwaltungsgerichtshof (Германия), постъпило на 24 декември 2021 г. — TE, RU, представлявана по закон от TE/Stadt Frankfurt am Main

(Дело C-829/21)

(2022/C 138/18)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Hessischer Verwaltungsgerichtshof

Страни в главното производство

Жалбоподатели: TE, RU, представлявана по закон от TE

Ответник: Stadt Frankfurt am Main

Преюдициални въпроси

1. В съответствие ли е член 38а, параграф 1 от Закона за пребиваването (Aufenthaltsgesetz, наричан по-нататък „AufenthG“) — който съгласно националното право трябва да се тълкува в смисъл, че мигриралият отново дългосрочно пребиваващ, трябва да има статут на дългосрочно пребиваващ в първата държава членка и към момента на подновяване на неговото разрешение за пребиваване — с разпоредбите на член 14 и следващите от Директива 2003/109/ЕО⁽¹⁾, които предвиждат само, че дългосрочно пребиваващият има право да пребивава повече от три месеца на територията на други държави членки, различни от държавата членка, която му е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ, при условие че са изпълнени останалите условия, установени в глава III от Директивата?
2. Съгласно разпоредбите на член 14 и следващите от Директива 2003/109/ЕО има ли право службата за чужденците, когато се произнася по заявление за подновяване по член 38а, параграф 1 от AufenthG, ако са изпълнени останалите условия за временно подновяване и чужденецът има по-специално постоянен и редовен доход, да установи с решение, което води до отнемане на правото на подновяване, че междуременно, т.е. след преместването си във втората държава членка, чужденецът е загубил статута си в първата държава членка съгласно член 9, параграф 4, втора алинея от Директива 2003/109/ЕО? Представява ли датата на последното административно или съдебно решение релевантната дата за посоченото решение?
3. При отрицателен отговор на първия и втория въпрос:

Носи ли дългосрочно пребиваващият тежестта да докаже, че не е загубил правото си на пребиваване като дългосрочно пребиваващ в първата държава членка?

Ако отговорът е отрицателен: Има ли право национален съдебен или административен орган да провери дали безсрочно предоставеното разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ вече не е валидно, или това би противоречало на принципа на взаимно признаване на административните решения съгласно правото на Съюза?